

Sygn. akt: XU 236/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała - Koziol

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2018 r. we W.

sprawy z odwołania **A. S.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

z dnia 2.02.2017 r. znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

1. zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 2.02.2017 r. oraz poprzedzające je orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 8.12.2016 r. w ten sposób, że ustala, że symbol przyczyny niepełnosprawności w stopniu lekkim to 05-R, 03-L, a ponadto orzeka, że orzeczenie wydaje się okresowo, do dnia 31.12.2018 r.;
2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala;
3. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. S. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z 2 lutego 2017 r., znak (...). (...), utrzymującego w mocy orzeczenie organu I instancji, zaliczające wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności, z symbolem niepełnosprawności 05-R, które wydano do 31 grudnia 2017 r. i domagał się jego zmiany poprzez przyznanie mu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca podniósł, że ma 47 lat, wykształcenie podstawowe z przyuczeniem do zawodu ślusarza w szkole specjalnej. Do 1995 r. pracował jako ślusarz i pomocnik budowlany. Od 1995 r. do kwietnia 2008 r. miał orzeczoną częściową niezdolność do pracy z powodu choroby hipoplazji tętnicy szyjnej, niedosłuchu obustronnego i choroby serca. Dodatkowo choruje na cukrzycę typu II, zwyrodnienie kręgosłupa, zaburzenia depresyjne oraz niestabilność i bóle kolan. Choroby te powodują czasową konieczność pomocy drugiej osoby w codziennym funkcjonowaniu, np., przy robieniu zakupów, przygotowywaniu posiłków, leczeniu oraz szeregu przeciwwskazań do wykonywania pracy, co powoduje, że nie jest zdolny do podjęcia pracy na otwartym rynku, jedynie w warunkach pracy chronionej. W ocenie wnioskodawcy orzeczenie organu rentowego o lekkim stopniu niepełnosprawności jest niezgodne ze stanem faktycznym (k. 3-4).

Odpowiadając na odwołanie, organ rentowy – **Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.,** **wniósł o jego oddalenie.**

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zarzucił, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie. Biorąc pod uwagę dokumentację medyczną oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków naruszenia sprawności organizmu, uzasadniało zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy nie daje podstaw do zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Nie jest on bowiem osobą niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (k. 7).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. S. urodził się (...)

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z 8 grudnia 2016 r. wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem 05-R. Orzeczenie zostało wydane do 31 grudnia 2017 r., a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 21 kwietnia 2009 r.

Na skutek odwołania złożonego przez wnioskodawcę, Wojewódzki Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., orzeczeniem z 2 lutego 2017 r. utrzymał w mocy orzeczenie organu I instancji.

Dowód:

- Okoliczności bezsporne.

Wnioskodawca cierpi na zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego, cukrzycę insulinozależną, obustronny niedosłuch odbiorczy średniego stopnia, przewlekły przerostowy nieżyt krtani, zaburzenia równowagi, zaburzenia depresyjne i lękowe o łagodnym nasileniu, stan po rekonstrukcji (...) kolana lewego, stan po częściowym usunięciu łąkotki bocznej i przyśrodkowej stawu kolanowego lewego, stan po wagotomii piennej i pyloroplastyce.

Wnioskodawcę można zaliczyć do lekkiego stopnia niepełnosprawności, z powodu schorzeń z symbolem 05-R oraz 03-L. Stopień niepełnosprawności datuje się do 31 grudnia 2018 r.

Dowód:

- Opinie biegłych sądowych – karta 12-v. 13, 30-33, 41-v. 41, 56-57

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie .

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, Sąd Rejonowy znalazł podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia tylko w zakresie symbolu przyczyn niepełnosprawności oraz okresu wydania orzeczenia.

Ustawa z 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 2046 ze zm.; dalej zw. ustawą) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki (art. 3 ust. 1).

W myśl art. 4 ust. 3 ustawy, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub

mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Z kolei art. 4 ust. 2 ustawy, do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zaliczenie do któregośkolwiek ze wskazanych w ustawie stopni niepełnosprawności wymaga zatem spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych.

Powołani w sprawie biegli sądowi z zakresu neurologii i ortopedii stwierdzili, że stan zdrowia wnioskodawcy uzasadnia zaliczenie go do osób o najwyżej lekkim stopniu niepełnosprawności z powodu schorzeń określonych symbolem 05-R i 03-L, a ustalony stopień niepełnosprawności ustala się do 31 grudnia 2018 r. W ocenie biegłych, stopień upośledzenia sprawności układu nerwowego oraz narządu ruchu jest niewielkie i nie upoważnia obecnie do orzeczenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu opinii, biegli wskazali, że u wnioskodawcy stwierdza się dyskretne objawy niedowładu prawostronnego 4st. w 5-stopniowej skali L. `a - przeprowadzona dotychczasowa diagnostyka nie ustaliła jednoznacznie przyczyny, obraz wskazuje na niedowład czynnościowy. Niezależnie od tego, następstwa schorzenia nie są nasilone: obecnie u wnioskodawcy nie stwierdzone istotnego upośledzenia poruszania się, ruchomość kończyny górnej zachowana jest funkcjonalnie. Zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa nie skutkują obecności objawów korzeniowych rozciągowych i ubytkowych, nie stwierdzono istotnego ograniczenia ruchomości kręgosłupa.

Natomiast biegły z zakresu laryngologii wskazał, że u wnioskodawcy występuje obustronny niedosłuch w granicach 55-58,3 dB w paśmie istotnym orzecznicze, tj. 500-2000 Hz. Porozumienie werbalne utrudnione, adekwatne do poziomu niedosłuchu w audiometrii tonalnej. Charakter zmian i przebieg procesu chorobowego, bez innych jawnych klinicznie objawów ze strony narządu słuchu z laryngologicznego punktu widzenia kwalifikuje go do osób z niepełnosprawnością w stopniu lekkim. Biegły nie zgodził się z opinią organu rentowego w zakresie oceny stanu otolaryngologicznego wnioskodawcy. Niedosłuch wg badania audiometrycznego na poziomie 40-60 dB jest umiarkowany i skutkuje lekkim stopniem niepełnosprawności, jak również w badaniu akumetrycznym szeptu słyszalnego do 1 m. Tym samym wnioskodawcę należy zaliczyć do lekkiego stopnia niepełnosprawności także z symbolem 03-L.

Z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii wynika, że wnioskodawcy nie można zaliczyć do osób niepełnosprawnych z przyczyn psychiatrycznych. W 2000 r. wnioskodawca był leczony z powodu zaburzeń lekowo-depresyjnych reaktywnych i w efekcie rocznego leczenia uzyskano poprawę. Obecnie ujawnia zaburzenia depresyjne i lękowe o nasileniu łagodnym, które nie mają wpływu na jego zdolności wykonywania pracy. Biegły nie stwierdził też ograniczeń wynikających ze stanu psychicznego w pełnieniu ról społecznych.

Ponadto biegli z zakresu neurologii, ortopedii i laryngologii zgodnie ustalili okres ważności orzeczenia na rok później w stosunku do orzeczenia organu rentowego z powodu aktualnego stanu zdrowia wnioskodawcy oraz braku zasadności wdrażania nowego postępowania orzeczniczego w związku z upływem ważności orzeczenia na dzień 31 grudnia 2017 r.

Stan faktyczny w sprawie częściowo był bezsporny, nie kwestionowany przez żadną ze stron, dlatego w tym zakresie Sąd oparł swoje ustalenia na dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego.

Natomiast okoliczności sporne zostały ustalone na podstawie opinii biegłych sądowych.

W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie są rzetelne, jasno uzasadnione, logiczne, konsekwentne i wyczerpujące, a nadto prawidłowo oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz bezpośrednim badaniu wnioskodawcy. Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia, uznając że nie ma podstaw do zanegowania prezentowanego przez biegłych stanowiska.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Zastrzeżenia do opinii zostały złożone przez wnioskodawcę. Nie zasługiwały jednak na uwzględnienie. Składając zastrzeżenia wnioskodawca załączył dodatkową dokumentację medyczną. Jednak w opinii uzupełniającej biegli wskazali, że ujawnione dolegliwości, z powodu których był on hospitalowany w 1995 r., 2000 r. i 2016 r. nie ograniczają istotnie jego sprawności ruchowej. Natomiast wyniki badań MR głowy z 2016 r. nie mają znaczenia orzeczniczego w świetle przeprowadzonego badania neurologicznego, które nie potwierdza obecności istotnie nasilonych dysfunkcji w zakresie centralnego i obwodowego układu nerwowego.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

W świetle treści opinii biegłych neurologa, ortopedy i laryngologa, Sąd Rejonowy na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., w pkt I sentencji wyroku, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że ustalił symbol przyczyny niepełnosprawności w stopniu lekkim to 05-R i 03-L, a ponadto orzekł, że orzeczenie wydaje się okresowo do dnia 31 grudnia 2018 r., w pozostałym zakresie oddalając odwołanie jako bezzasadne (pkt II sentencji wyroku).

O kosztach sądowych, jak w punkcie III sentencji wyroku orzeczono w oparciu o art. 98 oraz art. 96 ust. pkt 4 w zw. z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.). Wydatkami tymi było wynagrodzenie biegłych sądowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.